

Egymásnak szánta őket a sors.

Veled az évek

*fine
selection*

ROXIE COOPER

ROXIE COOPER

Veled az évek

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

ELSŐ RÉSZ

„You Do Something To Me”
– Valahogy hatással vagy rám –

ELSŐ FEJEZET

2006. október 13., péntek

Stephanie

NEM VAGYOK BABONÁS TÍPUS.

Olyan, aki minden lehetséges módon igyekszik elkerülni, hogy át kelljen mennie egy létra alatt, aki odaköszön a szarkáknak, vagy bármi hasonló baromság – mindez időpocsékolás. Nem hinném, hogy az univerzumot érdekelnék ezek a dolgok annyira, hogy rossz nappal sújtson minket, csak mert éppenséggel átmentünk egy létra alatt. Vagy mert a hónap tizenharmadik napja éppenséggel péntekre esik. Az emberek mégis képesek magukat felizgatni az ilyesmik miatt.

Ha valami rossznak kell történnie, az meg fog történni, mindegy, milyen nap van, hogy éppen péntek van-e, vagy egy bizonyos hónap vagy bolygóállás.

A kocsi órája 17:03-ra vált. Késésben vagyok.

Még egy órája sem vagyunk úton, és bizonyára nemsokára megérkezünk. Legalábbis remélem, mert képtelen vagyok még sokáig elviselni a csend súlyát az autóban. Vagyis nincs teljesen csend, mert meggy a rádió, amit elég hangosra állítottunk ahhoz, hogy a helyzet

kicsit kevésbé legyen kínos. Az Aerosmith épp arról énekel, mennyire nem akarnak lemaradni semmiről.

A fejem a fejtámlán pattog, ahogy végigszáguldunk a kanyargós, keskeny vidéki utakon. Matt mindig túl gyorsan vezeti a babakék BMW Z3-asát. Ez a „James Bond-verdája”, és szeret vele minden adandó alkalommal kérkedni.

– Nézd, nem úgy értettem, ahogy hangzott – szólal meg hirtelen Matt, de közben a tekintetét nem veszi le az útról.

Ahogy ezt kimondja, a motor kissé felbőg.

Kezemet keresztbe tett két lábam közé mélyesztem, és felé fordulok. Jó, hogy van rajtam napszemüveg. Mindig védettebbnek érzem magam, ha egy nézeteltérés vagy vita során a másik fél nem láthatja a szememet. Különben olyan, mintha túl sok mindent fednék fel magamból.

– Akkor mégis hogy értetted? – kérdezem Matt profiljától olyan hangon, ami egyáltalán nem azt sugallja, hogy bármilyen válasszal is elégedett lennék. – Mert olyan, mintha gyerekként kezelnél. *Mindannyian* úgy kezeltek, és már elegendem van belőle.

– Sajnálom, ha így hangzott, komolyan nem így értettem – feleli nagyon nyugodtan, amitől még inkább úgy érzem magam, mint egy hisztis gyerek. – Csak féltünk téged, ennyi az egész.

– De ki nem állhatom, ha babusgatnak, Matt! – tör ki belőlem. – Az örületbe kerget. Egyszerűen bíznod kell bennem, hogy helyesen cselekszem.

Meghallgat, és a szavaimat emésztgetve mered az útra. Pár pillanat múlva bólint, és röviden rám néz.

– Igazad van. Csak azért igyekszem ennyire védeni, mert szeretlek, és aggódom miattad. Nem gondoltam volna, hogy ennyire felzaklat.

Megfogom Matt kezét, ami a kormányt markolja.

– Tudom – mondom halkan, és felé hajlok. – Sajnálom. Csak egy kicsit... ideges vagyok.

Eltolja a kezemet, megszorítja, és visszaejti a térdemre.

A vőlegényem. Ragyogó kék szeme fogott meg elsőnek. Nagy, kedves szeme, aminek a sarkában ráncok gyűlnek, ha mosolyog. Természetes szőke, mint én. Az emberek gyakran tesznek erre megjegyzést, mondván, úgy festünk, mintha svédek lennénk, vagy ilyesmi, és hogy milyen szép gyerekeink lesznek, „ha eljön az ideje”. A haját David Beckham-szerű, zilált frizurába szokta fésűlni, ami most szörnyen divatosnak számít.

– Nos, akkor most szólok utoljára, hogy állj le a piával – mondja Matt, és pimaszul rám sandít.

Gondolom, az ilyen helyzetekben meg kell tanulni humorral élni.

– Főlöszleges aggódnod – felelem. – Nem fogok inni. Április óta hozzá sem nyúltam a piához.

Már tényleg ilyen régóta? Furcsa belegondolni, hogy fél évvel ezelőttig még örült iramú életet éltünk Londonban. Most egy csendes, cambridgeshire-i faluban lakunk, nem messze aputól és a húgomtól. És amikor azt mondom, hogy csendes, akkor azt úgy értem, hogy *csendes*. Elég nagy alkalmazkodókészséget igényel, ha az ember huszonhat éves.

Nem igazán tudom, hogy kötött ki itt az a Stephanie, akit ismerek – hogy ment bele, hogy a hétvégét egy rajz- és fotótanfolyamon tölti egy vidéki kúriában, egyórányira az otthonától. A régi Steph teljesen kikelne magából.

Az ősz azonban gyönyörű itt. Bár tizennyolc éves korom óta Londonban éltem, vidéken nőttek fel, így igazán otthon érzem magam itt. Anyura emlékeztet. Mindent imádok benne: a színeket, a csípős

levegőt, még a hangját is – igen, van hangja is. Legszívesebben ősszel mennék férjhez, de Matt ragaszkodik a nyári esküvőhöz egy csomó olyan ok miatt, ami számomra nem igazán fontos: jobbak lesznek a képek, a vendégek jobban szeretik a nyári esküvőket, sokkal „alkalomszerűbb”. Úgyhogy jövőre, 2007. július 14-én, szombaton Mrs. Stephanie Bywaterré válok.

Ahogy lekanyarodunk az útról, és beérünk egy kellemes kis faluba, a hirtelen lassítástól élmélyegni kezdek. De az is lehet, hogy csak az idegeim mondták fel a szolgálatot. Szép házak előtt haladunk el, a kertekben tölgyfák állnak, majd észreveszünk egy táblát, ami szerint Heathwood Hall nemsokára itt lesz jobbra.

– Megleszel itt a hétvégén, szívem? – kérdezi Matt a tábla felé biccentve.

– Remélem – felelem lelkesen, bár közben félek. Az elmúlt hat hónapban pár óránál tovább nem maradtam egyedül.

– A lényeg, hogy ne légy olyan szigorú magaddal – mondja Matt.
– Ez a hétvége arról szól, hogy kikapcsolódj, és ismét megtaláld önmagad.

A napszemüvegtől Matt nem láthatja, hogy a szemem könnyes lesz.

Ne bögj! Most ne!

– És különben is, ez a kurzus fantasztikus lehetőség neked – folytatja. – Rajzolás, fotózás és... öhm, minden ilyesmi. Minden, amit korábban élveztél.

– Ja, alig várom a „minden ilyesmi”-t! – nevetek. – És nálad mi a program, amíg itt vagyok?

– Holnap rögbizni megyek, vasárnap edzeni. Formába kell hoznom magam. Nem lehet elég korán elkezdeni, hogy jól fessek az esküvőn – nevet ő is.

Bal kezét leveszi a kormányról, és megfeszíti a bicepszét. Vékony, hosszú ujjú felsője alatt láthatóvá válik izmos karjának sima, domborodó vonala, amin játékosan végighúzom az ujjaimat.

– Micsoda mázlista vagyok – jegyzem meg halkán. – Ó, megjöttünk!

Kattogni kezd az index, ahogy befordulunk Heathwood Hallhoz. A késő délutáni, alacsonyan járó októberi nap fénye az előttünk húzódó útra vetül, amit piros, narancssárga és sárga levelekben pompázó, öreg tölgyfák határolnak. Ahogy a felhajtón araszolunk, leveszem a napszemüvegemet, hogy felpillantsak a magát lassan felfedő épületre. A prospektus „tizenkilencedik századi, Jakab korabeli kúria”-ként írta le. A ház a lankás tájra néz, a felhajtó végén, a bejárat előtt pedig gyönyörű szökőkút áll.

Matt leparkol az épület oldalánál, ahonnan a recepció nyílik, és kiveszi a holmimat a csomagtartóból.

– Érezd jól magad, és hozd vissza azt a Stephanie-t, akibe beleszerettem! – mondja, és átkarolja a derekamat. – Szeretlek.

– Én is szeretlek – felelem, és közelebb simulok hozzá.

Két kezébe fogja az arcomat, rám mosolyog, majd apró csókot nyom a homlokomra.

– Vasárnap találkozunk. Hívj, ha bármire szükségem van, és ne keveredj bele semmibe! – húzódik el, és visszasétál a kocsijához.

– Hogy én? Soha! – kiáltom vissza.

Mint kiderül, apu a Csillagfényes Szobát foglalta le nekem, ami itt a legdrágább. Valójában egy lakosztály, ami elég túlzónak és kissé feleslegesnek tűnik, ha az ember egyedül érkezik, de értékelem a gesztust.

Miután tizenöt percig ülök a baldachinos ágyon kabátban, a kallót bámulva, úgy érzem, talán meg kéne mozdulnom.

Beugrom a zuhany alá, hátha segít ellazulni. Remélem, elég bátor leszek ahhoz, hogy részt vegyek a kötelező üdvözlő koccintáson a bárban, a vacsora előtt. Komolyan nem tudom, képes leszek-e rá. Nem tudom, hányszor leszek képes megismételni ugyanazokat az udvarias társalgásokat az emberekkel. Mindenki meg fogja kérdezni, miért vagyok itt, mert mindenki okkal van itt.

Azonnal megérzem, amint kilépek a zuhanykabinból. Az elmúlt pár hónapban elég gyakorivá váltak a pánikrohamaim, amikkel különböző módokon igyekeztem megbirkózni, de folyton visszatértek. Észrevétlenül besettenkedő jellegű az, amit ki nem állhatok. A lassan tekergő pánik lekúszik a torkomon, mint a letűnt napok koszos kocsmáinak füstje, és ha egyszer észrevettem, nincs visszaút. Bármilyen kísérlet a normális légzésre hiábavaló, mert azzal csak még jobban felizgatom magam.

Megkapaszkodom a mosdókagylóban, olyan erősen markolom, hogy az ujjperceim elfehérednek, közben elszántan meredek a párás tükörben látszódó, elmosódó tükörképemre, és a légzésemre koncentrálok. Vízről csöpögő hajam a fejemre tapad, amitől smink nélküli arcom sápadtnak és csupasznak tűnik. Bőröm, ami már amúgy is kimelegedett a zuhany alatt, most még forróbbá válik. Ragacsos réteg képződik a testemen, ahogy a szorongás kiáramlik belőle. Mint ha az összes oxigén kipréselődne a tüdőmből, olyan tempóban, ahogy egy felfújt és hirtelen eleresztett lufi leenged. Milyen szánalmas! Még két éjszakára sem tudok egyedül eljönni otthonról anélkül, hogy összeomlanék.

Amikor végül összeszedem magam, és megszáritom a hajam, elhatározom, hogy felhívom Mattet, és megkérem, jöjjön értem.

Ez így nem fog menni.

Nagy, forró könnyecseppek patakzanak a szememből, miközben ide-oda trappolok a szobában, a telefonomat keresve. Végre megtalálom, de nincs térerő. Csak haza akarok menni. Mély levegőket véve felkapom a kabátomat, felveszem a bakancsomat, és kilépek a szobából, hogy keressek egy térerővel rendelkező helyet.

Lerobogok a nagy ívben kanyargó lépcsőn, vissza a földszintre, de olyan gyorsan megyek, hogy többször majdnem megbotlom a fafokokon. Amikor elérem az alját, egyenesen a recepcióhoz sietek.

És ekkor látom meg őt.

MÁSODIK FEJEZET

Jamie

A TŰZ ÁDÁZUL PATTOG ÉS SERCEG. Az ilyen helyekre jellemző az ilyen hatalmas, impozáns kandalló. Ahogy előtte állok, érzem a belőle áradó hő erejét, ami éles ellentétet alkot a valahonnan bekúszó, jeges huzattal.

Miközben a kandalló fölötti táblát bámulom, a pillanat nyugalmat közeledő léptek hangja zavarja meg.

És ekkor látom meg őt.

Szinte odavágódik a recepció pulthoz, és egy rövid pillanatra tálalkozik a tekintetünk.

Visszafordulok a kandalló fölötti táblához, de továbbra is érzem a jelenlétét, ahogy körülöttem járkal. A szemem sarkából figyelem, látom, ahogy a zsebében kotorászik, ránéz a telefonjára, és kifújja az orrát. Hangosan felsóhajt. Nem tudom eldönteni, hogy segítségre van szüksége, vagy csak egy ingerült vendég, akit jobb békén hagyni.

– Öhm, most nincs itt senki. Én is rájuk várok – mondom segítőkészen.

– Ó, oké. Rendben, várok – feleli csendesen, és rám néz.

Hosszú, szőke haját a füle mögé tűri, és még szorosabbra húzza maga körül a kabátot. Arca könnyektől maszatos, nagy, zöld szeme szomorúsággal teli. Karba tett kézzel áll, enyhén ráncolja a homlokát, és a padlóra mered.

– Egyetért vele? – kérdezem.

– Tessék? – feleli kissé zavarodottan.

– Egyetért vele? – kérdezem újra, és a kandalló feletti fa dísz tábla felé biccentek.

Felnéz, hogy lássa, mire gondolok. Egy nagyobb, sötét fadarab függ ott, amit bonyolult mintákkal díszesre faragtak. A fán arany-színű betűkkel a következő felirat áll:

*Azon az úton találkozunk szembe a sorssal,
amelyiken igyekszünk elkerülni.*

Arcán aprócska mosoly jelenik meg.

– Nem – válaszolja. – És maga?

– Még szép! Ezek szerint nem hisz a sorsban?

– Nem igazán. Vagyis, talán régen hittem, még gyerekként. De már nem.

– Ez elég szomorú.

– Igen, attól tartok, igazi cinikus vagyok – vonja meg a vállát.

– Nem hisz abban, hogy a dolgok okkal történnek? Inkább a véletlenekben hisz? – kérdezem.

Pár pillanatig a táblát tanulmányozza, és közben akaratlanul is töprengő arcot vág. A csendet csak a szikrázó tűz pattogása töri meg.

– Őszintén szólva nem igazán hiszek semmiben – szólal meg végül. – De nagyon szép darab.

Mosolyogva ránézek.

– Gondolja? Mi tetszik benne?

– Szépen kidolgozott. A vonalak olyan simák az alján – mutat fel rá –, de az a része, ott... A rózsák vagy virágok. Hogyan lehet egyáltalán ilyet kifaragni? Hihetetlen.

– Valóban – értek egyet. – És érdekes, hogy ilyen aszimmetrikus. Valószínűleg elég szokatlannak számított akkor, amikor készült. Ez csak hozzátesz a bájához.

– Igen – mosolyog lelkesen. – Nézze azt a részt ott, a közepén! Mintha valami kelta minta, csomó vagy ilyesmi lenne.

– Á! – Felnézek az egybefonódó vonalakra, amik indákként végigtekeregnek a fán, hogy aztán a tetején találkozzanak, és gyönyörű, labirintusszerű mintát alkossanak. – Az az igaz szerelem csomója. A szerelem, a ragaszkodás és a barátság szimbóluma a művészetben.

Bólint, mintegy elismerve azt, amit mondtam, de látszik, hogy csak udvariasságból teszi.

– Á, ezzel nem sikerült megtérítenem, ugye? Nem lett hívó? – csóválom a fejemet.

– Nem – nevet fel, és a recepció felé néz.

– Ennyire sürgős, hogy kijelentkezzen? – kérdezem tőle.

– Igen. Vagyis nem. Olyasmi. Nincs térerőm, pedig muszáj felhívnom valakit, hogy értem jöjjön.

– Ó, idebent nem fog térerőt találni. Igazi rémálom – magyarázom. – Szó szerint egyetlen pont van az egész helyen, ahol telefonálni lehet. Megmutathatom, ha szeretné.

– Az csodás lenne! Köszönöm – feleli hálásan.

Kivezetem az épületből, majd le a lépcsőn.

– Nagyon szépen köszönöm – mondja. – Nem tartom fel, ugye? Távozni készül, vagy most érkezett?

– Most érkeztem egy hosszú autótú után Manchesterből.

– Próbáltam beazonosítani az akcentusát. Leedsre tippeltem volna, de szörnyű vagyok a dialektusokban.

– *Leeds?* – csattanok fel teljesen felháborodva. – Most már azt kívánom, bár ne ajánlottam volna fel magának a segítségemet!

Felnevet, ahogy elérjük a ház előtti teret. A terület halovány fényárban úszik, ahogy a szobák fényének ragyogása bizonyos távolságonként kiszűrődik a homlokzatra. Az épület előtt hatalmas szökőkút áll, ahhoz vezetem. Gyönyörűen díszített, a szinteket kígyóként fonódó kőlevelek és -rózsák ékesítik. A tetején egy megdermedt fiatal nő táncol, kezében egy furulyaszerű hangszerrel. Ruhája meglebben, karját kitarja.

– Hú! Ez lenyűgöző – mondja a szökőkutat nézve. – Lefogadom, hogy még szebb, amikor bekapcsolják.

– Nos, itt van térerő. Próbálja ki!

A kabátzsebébe nyúl, és előveszi a telefonját. Fehér fénye megvilágítja az arcát, amikor megnyom rajta egy gombot.

– Igaza volt. Egy aprócska térerőjel – mondja, majd felhív valakit, és a füléhez emeli a telefont.

Hirtelen betolakodónak érzem magam, így lassan elsétálok a szálloda felé.

– Jellemző! – kiáltja. Megpördülök, és ismét ránézek. – Itt küszködöm, hogy felhívjam, és... hangpostára kapcsol. Pár perc múlva újrapróbálok.

– Vágyik addig társaságra? – kérdezem. – Most már kíváncsi vagyok, hogy alakul ez a küldetés.

– Ha gondolja... – feleli.

Leül a szökőkút szélére, és kinéz a sötétbe, amerre a dombok magasodnak.

Helyet foglalok mellette.

– És maga jön vagy megy?

– Jó kérdés – nevet fel halkán. – Fogalmam sincs. – A hajába tűr, majd összefűzi az ujjait a térdén. – Csak pár órája érkeztem, de lehet, hogy ma este elmegyek.

– Oké... Egyedül van itt?

– Igen. Vagyis nem. A csoporttal vagyok itt. A művészeti foglalkozáson. De nem hiszem, hogy készen állok rá – magyarázza halkán, és ránéz a telefonjára.

– Miért nem?

Egy ideig hallgat, lebámul a kövezetre, és összeérinti bakancsa orrát, mielőtt válaszolna.

– Elég nehéz időszakon vagyok túl. Hat hónappal ezelőtt kicsit összeomlottam, és most próbálok túljutni rajta.

– Á, oké. Sajnálom.

Udvariasan rám mosolyog egy olyan „tudom, hogy erre nem lehet mit felelni” mosollyal.

– És mire vágynak, amiye nincs meg?

– Ezt meg hogy érti? – kérdezi a homlokát ráncolva.

– Általában, ha rosszul alakulnak a dolgok az életünkben, az azért van, mert szükségünk van vagy vágyunk valamire, amink nincs. A *maga* életében ez mi?

Az előttünk tátongó sötétségbe mered, mintha válaszok után kutatna. Az előcsarnokból kiszűrődő világosság meghitt fénybe vonja az arcát.

– Őszintén nem tudom – rázza meg végül a fejét. – Megvan mindenem, amire vágyom. Támogató család, nagyszerű munka, jövőre férjhez megyek...

– Szerintem van különbség között, amire *szükségünk van*, és amire *vágyunk*. Magának kell rájönnie, miben különböznek.

– Talán csak el vagyok kényeztetve, és hálásabbnak kéne lennem azért, amim van – jelenti ki határozottan.

– Nem hinném – érvelek. – Szerintem van itt más is, amit még nem lát. De majd kideríti, mi az. Biztos vagyok benne.

– Lehet – feleli, majd felnevet, és kezét a kabátzsebébe dugja, hogy melegen tartsa.

– Mi olyan vicces? – mosolygok.

– Csak emlékeztet valakire, aki bizonyára hasonló dolgot mondana, ez minden.

Játékosan résnyire húzott szemmel nézek rá, amitől csak még jobban nevet, majd témát váltok.

– És hogyhogy részt vesz ezen a művészeti foglalkozáson?

– Évekkel ezelőtt nagyon odáig voltam a művészetért, vagyis főleg a fotózásért, úgyhogy a családom befizetett rá. Úgy gondolták, ez majd segít, hogy ismét megtaláljam önmagam.

– Hát, ha számít a véleményem, szerintem érdemes lenne végigcsinálnia. Úgy hangzik, sokat nyerhet vele. A művészet általában képes lecsillapítani a lelket.

– Gondolja? – kérdezi meglepetten, és oldalra billenti a fejét. – Nem gondoltam volna, hogy ennyire rajong a művészetért. A művésztipusok elég kirívó személyiségek, maga pedig olyan...

– Milyen?

Végignézz rajtam.

Aggódni kezdek, hogy hanyag a megjelenésem. Már pár napja nem borotválkoztam, és mivel sötét a szőröm, arcomon máris a borosta és a szakáll közti állapot látszik.

– Normális – fejezi be végül.

Felnevetek.

– Nos, én meg nem gondoltam volna, hogy olyan megtört típus, mint amilyennek mondja magát. Gondolom, a látszat néha csal, nem igaz?

– Lehet – mosolyog. – És maga miért jött ide?

– Csak kimozdultunk a barátokkal a hétvégére – felelem. – Mi lenne, ha aludna egyet a dologra? És majd holnap eldönti.

Ekkor megszólal a telefonja. Előhúzza a kabátzsebéből, a kijelzőre pillant, majd rám néz.

– Jobb, ha felveszi. Örülök, hogy találkoztunk. Ó, amúgy Jamie vagyok – teszem hozzá gyorsan, ahogy visszabaktatok az épület felé.

– Stephanie – feleli mosolyogva, majd felveszi a telefont.

A teremben mindenütt festőállványokat, rajzszeneket és akrilfestékeket látni. Tettek be pár hősugárárt is, valószínűleg azért, hogy a modell ne fagyjon halálra, amikor ő következik. A meleg levegő hal-
kan zúgva kavargó körülöttünk.

– Üdv mindenkinek! A nevem Jamie Dobson, én tartom ezt a rajzkurzust...

A résztvevők a munkaállomásuk mögül figyelnek, lelkesen várják, hogy nekikezdjünk. Elismerően bólogatnak, ahogy a tapasztalataimat sorolom, és elmondom, hogy huszonnyolc éves vagyok, a Central Saint Martinson végeztem kiemelkedő eredménnyel, ismert művészeknél gyakornokoskodtam, és már volt kiállításom a környéken.

Ekkor észreveszem őt a terem végében, onnan mosolyog rám.

– Ezek szerint végül úgy döntött, hogy marad? – kérdezem tőle, amikor a bevezető után odamegyek hozzá.

Nevetve, hitetlenkedve rázza a fejét.

– Mit mondhatnék? Sikerült rábeszélnie.

A következő pár órában különböző beállításokat rajzolunk: mindenféle tárgyak elrendezését a szoba közepén, pár gyümölcsöt, majd egy modellt.

– Kérem, ne nézzon ide, szörnyű lett! Rettenetesen megy az emberalak – mondja Stephanie, és próbálja eltakarni az állványát, amikor körbemegegyek a teremben.

– Nem, dehogy. Tetszik, ahogy itt a fényt ábrázolja. Szép munka!

– Mármost itt, ahol csak feketére színeztem a szék körül? De nem ez a lényege a feladatnak, nem?

– A lényeg, hogy értelmezze azt, amit lát. Nem az, hogy tökéletes orrot vagy kezét rajzoljon – magyarázom. – Egyébként is, az árnyékolás nagyon fontos eleme a ceruza- és szénrajzoknak.

Felemelem az ujjamat, és körülbelül egy centiméterre tartom az állkapcsa bal felétől, mintha csak arra kérném, hogy egy kissé emelje fel a fejét.

– Amikor lerajzol egy arcot, nem csupán egy vonalat rajzol – mondom, és ujjamat végighúzom a levegőben, az arcával párhuzamosan. Zöld szeme végig az enyémet nézi. – Sok rajznál éppúgy fontos észrevenni azt, amit *nem* lát, mint azt, amit igen.

Halkan felnevet.

– Ezt nem igazán értem.

– Néha csak akkor veszünk észre valamit, ha köré rajzolunk... Ha észrevesszük, mi rejlik az árnyékokban. Érti?

– Igen – suttogja.

– Jamie, ránézne erre a kézre? Teljesen elrontottam! – kiáltja egy férfi a terem túlsó végéből.

Tekintetünk még egyszer egymás felé rebben, majd elindulok, hogy ránézzek a férfi munkájára, őt pedig otthagynom, hogy megrajzolja az árnyékokat.

Az egész napos kurzus után csak egy kis friss levegőre vágyom. Imádok tanítani, de fárasztó tud lenni. Amikor kilépek az épületből, és elindulok a körülötte lévő füves téren, észreveszem, hogy valaki ül az egyik padon, egy óriási tölgyfa alatt. Elmosolyodom, amikor rájövök, hogy ismét Stephanie az.

– Pózoljon! – kiáltja, és rám irányítja a fényképezőgépét.

Zsebre tett kézzel megállok, testsúlyomat az egyik lábamra helyezem, és elnézek a távolba. A legjobb katalógusmodell-megtestesítem.

– Hogy tetszik, drágám? – kiáltom vissza a legjobb manchesteri akcentussal, ahogy igyekszem előhívni a bennem rejlő szeszélyes Liam Gallagheert.

– Csodás, drágám! Irány Milánó! – feleli, miközben odasétálok hozzá.

– Nem bánja, ha csatlakozom? – kérdezem, és a padon lévő üres helyre intek.

– Nem, dehogya – mondja, kihúzza a füléből az iPod fülhallgatóját, és a kabátzsebébe gyűri.

– Örülök, hogy úgy döntött, marad.

– Igen, én is. Közel sem volt olyan rossz, mint amilyenre számítottam. És büszke vagyok magamra.

– Helyes. Mármost nem tudom, miért, de jól teszi.

– De nem hiszem el, hogy nem említette meg, hogy maga az egyik tanár ezen az átkozott kurzuson!

Nevetve felé fordulok, és vállat vonok.

– Nem volt lényeges. Sokkal jobb volt adni a menő idegent, aki-nek megnyílhat. Talán nem marad itt, ha tudja, hogy ismét talál-kozunk.

– Öhm, ki mondta, hogy menőnek gondoltam?

– Művész vagyok, úgyhogy *még szép*, hogy menő is! Nem, igaza van. Csak egy művészetmegszállott vagyok, akiből nem lett rendes művész. De jó itt nekem az oldalon.

– Hogy mi? Ó, ugyan! – visítja, és játékosan megbök a könyöké-vel. – Hallottam, miket ért el, maga sorolta fel.

– Lehet – felelem nevetve. – Mit szól egy italhoz? Kihozok egy üveg bort. Keríték takarókat is. Tökéletes az este a csillaglesre.

Felnéz, és megcsodálja az eget, ami percről percre sötétebbé válik, és pár pillanatig hallgat.

– Stephanie?

– Igen? Öhm, elnézést – mondja. – Egy ital. Oké, de csak egy po-hárral. Nem akarok holnap másnapos lenni.

– Rendben van. – Felugrom, és visszaindulok az épülethez, de közben megfordulok, és visszakiáltom: – Milyen legyen? Vörös vagy fehér?

– Fehér – kiáltja vissza. – Utálom a vöröset.

– Én is – felelem.

Sikerül kölcsönkérnem pár nagy, vastag, tartánmintás takarót, ami jellemző az ilyen helyekre. Magunk köré kanyarítjuk őket, Step-hanie még a haját is betűri alájuk hátul, de az arca körül szabadabban

lebeg. Megígértetem vele, hogy senkinek sem mondja el, hogy ilyen takarókat használtam, mivel „kemény északinak” kéne lennem, így maradjunk annyiban, hogy csak az ő kedvéért csinálom.

Egyre csak beszélgetünk és nevetünk, immár tegezésre váltva. Anyyira különböző az életünk – én egy kemény gimnáziumba jártam, ő viszont fizetős magániskolákba –, de nagyon hasonlítottunk művészet-, irodalom- és zeneszeretetünkben. Ráadásul egyikünk sem bírja a Queent.

– A *Bohemian Rhapsody*-t imádom – mondja –, de a többit nem értem. Csupa kiabálás és dráma.

Ahogy azt megjósoltam, szép tiszta az ég, a csillagok fényesen ragyognak.

– Most már megkérdezhetem, mi történt pár hónappal ezelőtt? Mert most elég összeszedettnek tűnsz.

Vállat von.

– Elég hosszú történet. Egy időre elveszítettem önmagam.

– Homályos válasz. Szép! – viccelődöm, hüvelyk- és mutatóujjamat összecsippentve felemelem a kezem, és kacsintok.

– Igen, ez elég jól megy, nem gondolod?

– Nagyon is – értek egyet. – A családot hogyan reagált?

– Hát erre nehéz válaszolni.

– Hogyhogy?

– A családom nem az a beszédes típus. Tele vagyunk tabutémákkal.

– Mindig ilyenek voltak?

– Nem – feleli, és nagyot kortyol a borból. – Na mindegy, most te mesélj a családról, a szüleidről! Vannak testvéreid?

– Egyke vagyok. Anyu továbbra is Manchesterben él. Apu kiskoromban elhagyott minket. Tízéves korom óta nem láttam.

– Ó, sajnálom...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ez van.

– Nos, biztos vagyok benne, hogy ő járt rosszabbul, amiért nem ismerhet – jegyzi meg pozitívan, hogy feldobja a beszélgetés hangulatát, ami több szempontból is kellemetlenné vált. – Mindegy, mesélj még magadról!

– Nincs sok mesélnivaló. Egy iskolában tanítok, és ha időm engedi, a saját alkotásaimon dolgozom. A garázs a műtermem.

– Ó, elképesztő, hogy tudsz alkotni! – feleli lelkesen. – És mi a nagy álmod?

– Az álmom?

– Aha.

Pár pillanatig elgondolkozom, az égre meredve fontolgatom a választomat.

– Hogy hivatásos művész legyek, és meg is éljek belőle. A legjobb haverom, Cal divattervező. Most alig keres valamit, de előbb-utóbb sikeres lesz. Az ő munkáját legalább már láthatják az emberek. Mi ketten és a feleségem a legjobb barátok voltunk az egyetemen.

– Ó, az fontos, hogy olyan ember legyen a párod, aki értékeli a művészetet – mondja Stephanie. – Hogy hívják?

– Helen. És igen! Imádja, hogy ilyen kreatív vagyok.

– Azt elhiszem. Mióta vagytok együtt?

Rámosolygok.

– Tízennyolc éves korunk óta.

– Tényleg? Ez elképesztő!

– A Saint Martinson találkoztunk. Csodás tervező, a reklámaparban dolgozik Manchesterben.

– Ó, értem, akkor ő inkább a kereskedelmi vonalat választotta?

– Igen, sokkal észszerűbben gondolkozik, mint én. Attól tartok, kettőnk közül én vagyok a tipikus bohém, romantikus művész.